

blieke onkuischheid zoo ver dat hij herhaaldelijk in danszalen gezien is. Daar zat hij op eene bank en zag niet dat de jongens zijn glas bier uitdronken, zoozeer schepte hij zondig behagen in de dansende paren. Ergens een paar, dat al dansend gegicheld had, om den ouden president, die daar met open natten mond en matte oogen, waaruit altijd tranen liepen, in verrukking zat, knikte hem lachend toe en Daan knikte gelukkig tegen, om hen aan te moedigen: zondigt voort. In de kerk tergde hij God openlijk door tijdens het evangelie niet recht te staan, tijdens de consecratie niet te knielen en nooit meer iets in de schaal te leggen, hij die zooveel geld verkwistte aan Semois en sterken drank. Als een verdoemde levend, braakte hij tegenover zijne zuster godslasterlijke vloeken uit, deze heilige vrouw met woorden noemend, welke een zuivere pen niet neerschrijven mag. Is het wonder dat de duivel steeds meer en meer bezit nam van de ziel die hem reeds toebehoorde en zijn geest benevelde met spookbeelden. Het gebeurde dat hij den eerwaarden heer Bernard niet eens herkende en in hem een vreemden priester zag, speciaal gekomen om hem te bekeeren. Hij vluchtte strompelend den stal in, hurkte neer in een donkeren hoek achter een hoop klaver en kwam slechts tegen avond weer te voorschijn, omzichtig loerend. Almachtig vreesde hij dat achter zijn rug een priester het teeken des kruises over hem maakte, zoodat de duivelen met groot geraas uit hem zouden verdreven worden. Hij keek voortaan dikwijls schielijk om en zette zich nooit op een stoel die niet met de leuning tegen den muur stond. Door zijn omgang met den duivel wist hij dat deze zich vaak voordoeft in de gedaante van zwarte katten en begreep dus wat het beteekende als hem in den donker zulke dieren met fosfoorogen omringen. Hij stampte er naar, sloeg in het rond en vloekte schabouwelijk: onder zijne kamer bibberde Mieken, vóór haar huwelijksbed geknielend, verontrust door het geraas boven haar hoofd. Honden die blaffend op hem toe sprongen, weerde hij af met den stok dien hij voortaan altijd noodig had, want dit waren alles aanvallen van den duivel, die hem bespringen en verscheuren wou om hem te beletten te biechten voor hij stierf. Hij echter wilde zijn leven van wellust en zonde tot het laatste spierken rekken.

In dezen strijd moest Daan eindelijk het onderspit delven toen de vijand onzer ziel hem tegemoet trad in de gedaante van eenen stier. Daan herkende hem als den Helsen Belager, maar het was de stier van Podevijns, die altijd op den grooten boomgaard staat. Er is daar een afsluiting van gewonen ijzerdraad, gewonden rond oude wilgenstronkpalen. Daarnaast loopt een wegsken, smal, voor éénen man, naast dat wegsken een gracht en aan den overkant van die gracht staat een dikke doornenhaag. Als Daan een veertig meter neven den ijzerdraad gestrompeld heeft, kijkt hij om of niemand hem in den rug bekruisigt. Hij ziet den stier hem volgen, hem of zijn rooden foulard die met een tip over den jaskaag hangt. Daan slaat hem snel met zijn stok op den geringden snuit. Van dan af weet Daan nog van het kraken